

Kajuit Nieuws

herfst
2015

Spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 57 - nummer 1 - jubileumuitgave

OUDE ZIJDS 100

hier ben ik

Colofon

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons samenbindt. Gemeente Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-. Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KN-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Weevers te Vorden.
Redactie en logistiek: zr Rosaliene Israël sg,
zr Dorothea Mulder-Derks sg, Pieter Pronk tg,
Lobke Timmerman tg en Annette de Zwart dg.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
In gesprek met	4
Matthijs Kronemeijer	5
Franziska Wühr	7
Dennis van Solkema	10
Roline van Pelsler	12
Matthijs Meijer	16
Spyros Kypraios	18
Claudia Sträter	20
Joël de Bruijn	22
Linda van Dijk	24
Impressies 60 jaar Oudezijds 100	14
Hier ben ik	26

Vriendenbrief

Hier ben ik

Amsterdam, oktober 2015

Daarop hoorde ik de stem van de Heer zeggen: 'Wie zal Ik sturen? Wie kan namens Ons gaan?' Ik antwoordde: 'Hier ben ik, stuur mij.' (Jesaja 6:8)
Daarom, op die dag, zal mijn volk mijn naam kennen, beseffen dat Ik het ben die zegt: 'Hier ben Ik.'
(Jesaja 52:6)

Aan allen verbonden met
Gemeenschap Oudezijds 100,

Op 20 september hebben wij het 60-jarig jubileum van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100 mogen vieren. Wat was het een

mooi feest met al die muziek en de verhalen en beelden over zestig jaar Oudezijds 100 in de Amsterdamse binnenstad. Het paste geheel in ons nieuwe jaarthema 'Hier ben ik'. Ja, God is aanwezig, ook op de Amsterdamse Wallen.

Hier ben ik

Een stukje Oudezijds Achterburgwal was voor een middag omgedoopt tot 'Allemansplein', naar onze kapel de 'Allemanskapel van Sint Joris'. In die kapel mogen we bij het ochtend- en avondgebed tegen God zeggen 'Hier ben ik, met al mijn talenten en al mijn gebreken.' Zonder dat hart van de gemeenschap zouden wij de zestig jaar niet hebben

gehaald, want door het gemeenschappelijke gebed ervaren we de Eeuwige in ons midden, hij die niet los laat wat zijn hand is begonnen. Het is de kapel die steeds weer de verbinding maakt tussen God en de mensen en de mensen onderling, de horizontale en de verticale lijn van het kruis. Zoals de cirkels van de vloer in de kapel buiten doorlopen om zo Gods en onze verbondenheid met de mensen op de Wal uit te drukken, zo mochten wij ook in die verbondenheid ons jubileum met de buurt vieren. Wij willen tegen de buurt waarin wij leven, zeggen: 'Hier ben ik'. En dat is een wilsbesluit. Maar wel een wilsbesluit dat geen mens alleen op eigen kracht kan nemen. Het is veel meer een levenshouding, waarin het eigen 'ik' plaatsmaakt voor de Ander. Die houding maakt dat je er bent voor de ander, ook in de rosse buurt van Amsterdam, met angst en beven, maar toch...

Dank

Tijdens de voorbereidingen van het jubileumfeest heb ik vaak gedacht 'Hoe zal dat gaan, een buurtfeest in het drukste stukje van Nederland, dat wordt toch een onoverzienbare chaos? Maar niets was minder waar, samen met de buurt was het een overweldigend feest! Dank jullie allen die er waren, dank voor alle giften; de bijzondere frisdranken, de hammen aan het spit, het fruit voor de smoothies, de grote paella en zo veel meer! Dank voor alle inzet waardoor het feest zo soepel verliep, van opbouw tot en met het opruimen. Dank jullie wel dat wij samen met hem mochten laten zien dat het leven anders kan op de Wallen.

Fascinerende verhalen

In de Bijbel zijn veel voorbeelden van situaties waarin mensen tegen God zeggen 'Hier ben ik' en in ieder verhaal kun je lezen dat er iets fascinerends gebeurt. Neem het bekende verhaal van Mozes: God riep hem uit de braamstruik toe: 'Mozes, Mozes!' En deze antwoordde: 'Hier ben ik' (Exodus 3:4). God gaf hem de moeilijke taak om het volk Israël uit Egypte te leiden naar het beloofde land. Mozes was niet direct enthousiast en zocht allerlei uitvluchten om dat vooral maar niet te hoeven doen. Heel herkenbaar, toch? Maar hij hoefde het niet alleen te doen, samen met Aaron ging hij toch op weg. En dat heeft uiteindelijk een heel volk, met vallen en opstaan in beweging gezet. Het KajuitNieuws is niet de Bijbel, maar in dit herfstnummer staan wel verschillende fascinerende verhalen van mensen die ieder op hun eigen wijze hebben gezegd 'Hier ben ik'. Ik hoop dat die verhalen zullen inspireren om samen op weg te (blijven) gaan naar nog eens zestig jaar Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100, want zonder uw financiële hulp, zonder uw voorbeden, zonder uw bemoediging; zonder de inzet van de vele vrijwilligers kunnen wij niet.

gods zegen,

br Rik Florentinus
prior communiteit Spe Gaudentes

In gesprek met Matthijs Kronemeijer

Matthijs Kronemeijer woonde vanaf de zomer van 2011 bij Oudezijds 100. Hij is getrouwd met Brenda Kronemeijer-Heyink en was als tochtgenoot aan de gemeenschap verbonden. Inmiddels is hij verhuisd naar Amerika, waar Brenda een baan heeft als pastor aan de Campus Edge van Michigan State University.

Wat is jouw verhaal?

‘Ik ben geboren in Groningen en opgegroeid in Kampen. Op mijn achttiende verhuisde ik naar Utrecht waar ik theologie ging studeren. Aanvankelijk studeerde ik aan de protestantse faculteit maar halverwege mijn studie maakte ik de overstap naar de rooms-katholieke. Er volgde een periode van oriëntatie op het katholieke geloof. In 1996 maakte ik de overstap en werd ik gevormd. Ik werk als wetenschappelijk medewerker bij de geestelijke verzorging bij de krijgsmacht. Ik houd me onder andere bezig met het ontwikkelen van een opleidingsplan voor aalmoezeniers. Op deze manier geef ik vorm aan de

katholieke inbreng in een overkoepelend opleidingsplan voor de verschillende geestelijk verzorgers bij de krijgsmacht. Verder verzorg ik nascholing voor aalmoezeniers in dienst van de krijgsmacht. Mijn interesse ligt bij geloof en samenleven; dit uit zich in mijn werk en door allerlei vrijwillige projecten. Ik zit in de adviescommissie kerk en samenleving van de katholieke raad voor kerk en jodendom. Sinds kort ben ik betrokken bij de CDA-denktank Kleurrijk, waarin ik meedenk over multiculturele vraagstukken. Mijn grootste liefhebberij is zingen, ik zing in het koor van de Amsterdamse Nicolaasparochie. Indirect heeft het zingen mij bij Oudezijds 100 gebracht. Ik zong in een gelegenheidskoor bij de diakenwijding van een kennis. In dezelfde dienst werd br Rik tot diaken gewijd. Mijn vrouw Brenda was daarbij aanwezig, ze was toen tochtgenoot bij Oudezijds 100. We hadden elkaar één keer eerder ontmoet bij een conferentie voor bijbelwetenschappers. Het weerzien mondde uit in een relatie en nu wonen we als getrouwd stel in de gemeenschap.’

Wat heb je met leven in een gemeenschap?

‘Ik heb in mijn studententijd in twee verschillende gemeenschappen gewoond. Eerst bij de paters Maristen in Utrecht, een leefge-

“De gemeenschap is voor mij een plek om op verhaal te komen”

meenschap die bestond uit drie paters en twee studenten die bij hen kamers huurden. Ik kon deelnemen aan de breviergebeden en aan de maaltijden. Toen dit huis, tot mijn spijt, sloot, moest ik op zoek naar een andere kamer, die vond ik voor een korte periode bij de fraters van Tilburg. Deze gemeenschap had meer overeenkomst met Oudezijds 100. Er woonden vijf fraters, daarnaast een vluchtelingengezin en internationale theologiestudenten. Een paar jaar geleden heb ik nog een korte tijd in de Nikola-kommuniteit gewoond, ook in Utrecht. Ik heb altijd interesse gehad in het leven in een gemeenschap en er rekening mee gehouden dat ik in de toekomst mijn leven op deze manier vorm zou geven, maar dan wel met de mogelijkheid om er gehuwd te leven. Samen met Brenda heb ik ervoor gekozen om tochtgenoot te worden. Dit was een keuze voor meer betrokkenheid bij de communiteit. We willen het leven in een christelijke gemeenschap serieus overwegen. Maar naast een fulltime baan is het wel een uitdaging om tijd te vinden voor mijn rol in de gemeenschap. Tot mijn vaste taken horen receptiediensten in de Kajuit en voorgaan in de kapel.'

Hoe speelt je geloof een rol bij het vormgeven van je leven in de gemeenschap?

'Oecumene en het geloof in een universele kerk zijn voor mij heel belangrijk. Dat neem ik mee in mijn kijk op gemeenschapsleven. Heel concreet kan ik mijn katholieke geloofsbeleving delen in de kapeldiensten. De liturgie van de gebeden geeft aan voorgangers veel

ruimte voor een oecumenische invulling, van Youth for Christ tot Liedboek en abdijsalmen. Daar gaat kracht van uit. Daarom voel ik me als ik voorga ook vrij om voor een katholieke invulling te kiezen. Zo sluit ik soms het avondgebed naar katholieke traditie af met een Marialied. Maar mijn geloof maakt me ook bewust van het belang van dienstbaarheid als getuigenis en als stimulans voor geloofservaring. Hier ligt de motiverende kracht van het gemeenschapsleven.'

Wat zegt het jaarthema Op verhaal komen jou?

'De gemeenschap is voor mij een plek om op verhaal te komen, bijvoorbeeld omdat het een contrast vormt met mijn werkomgeving. Binnen de gemeenschap bidden we samen en delen we heel wezenlijke zaken. Er is echte ontmoeting met mensen met allerlei achtergronden. Zo veel verschillende mensen zou ik anders niet zo dichtbij me hebben. Het voorbeeld van de mensen die zich trouw en onvermoeibaar inzetten voor de gemeenschap vind ik heel bemoedigend. Verhalen zijn belangrijk, het christendom is een religie vol verhalen. Op verhaal komen bij Oudezijds 100 is ook: je verhaal kwijt kunnen en kunnen luisteren naar de verhalen van anderen. De laatste tijd ben ik vanuit mijn werk bij de geestelijke verzorging bezig met de vraag: 'waarom en wanneer is geloven goed voor mensen?' Ik denk dat de taal die het geloof geeft in verhalen en symbolen heilzaam kan zijn voor de mens.'

door Coby Aarnoudse

**“Ik heb geleerd
met frustraties te leven
en ze ook te delen”**

In gesprek met Franziska Wühr

Franziska Wühr liep vanaf oktober 2013 een half jaar stage bij Oudezijds 100 als maatschappelijk werker. Ze komt uit Aschaffenburg (Dld.) en is een enthousiaste Taizé-ganger.

Wat is jouw verhaal?

‘Ik ben 26 en kom uit Aschaffenburg. Dat is een kleine stad in Duitsland, dichtbij Frankfurt. Ik hou van reizen en veel van mijn vakanties heb ik doorgebracht in de oecumenische gemeenschap van Taizé. Deze gemeenschap is een belangrijke plek voor mij geworden en ik heb er veel van mijn internationale vrienden leren kennen. Als ik niet op reis of in Taizé ben, woon ik met mijn moeder en mijn kater

Sammy. Mijn vrije tijd breng ik het liefst door met mijn familie en mijn vrienden. Aangezien ik van internationaliteit, mensen en gezelligheid houd, houd ik natuurlijk ook van avontuur en het opdoen van nieuwe ervaringen. Vandaar dat ik nu een paar maanden in het buitenland ben gaan werken.’

Hoe ben je op Oudezijds 100 terecht gekomen?

‘In 2012 heb ik twee maanden als vrijwilliger in Taizé gewoond en gewerkt. Het was een leuke en betekenisvolle tijd, waarin ik ook veel voor mijn werk als maatschappelijk werker geleerd heb. Eén week samenleven en bidden met mensen uit verschillende naties en culturen en met verschillende sociale en kerkelijke achtergronden is leuk, maar als het langer duurt, wordt het toch iets spannender. Zeker als je echt alles met elkaar moet delen: het dagelijks leven, het werk en de douches.

Tegen het einde van mijn studie kwam natuurlijk de vraag op wat ik daarna zou gaan doen. Van een collega-student hoorde ik van het Leonardo-Da-Vinci Programma, dat afgestudeerde studenten de kans geeft om na hun studie een tijdje naar het buitenland te gaan om daar te werken en de interculturele horizon te verbreden. Uiteindelijk kwam ik via een Nederlands meisje, dat met mij in Taizé gewoond had, op de homepage van Oudezijds 100 terecht. Ik heb de Engelse versie van de homepage heel goed gelezen, want ik vond het eerst toch een beetje raar, een gemeenschap midden op de Wallen... Maar ik vond het ook heel interessant en wat ik over visie van Oudezijds 100 op maatschappelijk werk las, sprak mij erg aan.'

Wat is het belangrijkste dat je tot nu toe hebt geleerd?

'Poeh... dat is een echt moeilijke vraag! Ik leer iedere dag zo veel, dat het moeilijk is daar een keuze uit te maken. Aan de ene kant zijn er dingen die ik persoonlijk over me zelf heb

geleerd. Dat gebeurt gewoon in het dagelijkse leven in een gemeenschap. Ik heb geleerd een balans vinden tussen privacy en samenleven. Meestal is het best gezellig met zo veel verschillende mensen onder één dak te wonen, maar soms is dat toch ook best moeilijk. Soms heb je gewoon een slechte dag, als je met het verkeerde been uit bed gestapte bent, en dan sta je niet te springen om alles met je huisgenoten te delen. Soms moet je dat dan ook duidelijk maken. Ik denk dat hoort bij geven en nemen is, zoals alles wat wij hier leven. Ook het maatschappelijk werk hier zie ik als een geven en nemen. Wij zijn samen onderweg. Soms betekent dat dat je je een beetje moet haasten en op een ander moment moet je juist een stapje terug doen. En ik heb geleerd dat frustraties er ook bij horen. Ik heb geleerd met frustraties te leven en ze ook te delen. En wat zo leuk aan een gemeenschap is, dat we de verantwoordelijkheid als gemeenschapsleden en collega's samen dragen. Wat betreft mijn visie op maatschappelijk werk heb ik tot nu geleerd dat het mogelijk is, ook in tijden van confron-

taties en moeilijkheden, steeds naast iemand te blijven staan. Dat er altijd ruimte is voor dialoog is. Dat ik geen stappen zet voor iemand, maar dat ik met iemand mee op weg ga. En ik heb geleerd dat het best mogelijk is om niet te veroordelen, zoals ik vaak – helaas ook binnen de hulpverlening – zie. Ik weet nu dat er een meer menselijke vorm van maatschappelijk werk mogelijk is.’

Het jaarthema is dit jaar Spe Gaudentes: vreugde-vol-leven. Wat zie jij daarvan terug in het leven op Oudezijds 100?

‘Vreugde-vol-leven... dan moet ik meteen denken aan het Taizé-lied “Behüte mich Got”: Behüte mich Gott. Ich vertraue dir. Du zeigst mir den Weg zum Leben. Bei dir ist Freude, Freude in Fülle. Dit lied raakt voor mij aan drie dingen uit het dagelijkse leven op Oudezijds 100. Het eerste is vertrouwen. Een gemeenschap die niet alleen een woongemeenschap wil zijn waar iedereen zijn eigen eten kookt, moet gebouwd zijn op vertrouwen. Vertrouwen op de ander, die naast mij leeft, zodat ik mij thuis en veilig voelen kan. Het vertrouwen van mensen is heel kwetsbaar en mensen, die vanuit de rafelranden van de maatschappij naar Oudezijds 100 komen, hebben dit vertrouwen, in zichzelf en in de ander, vaak verloren. Hier vinden zij mensen die ze kunnen vertrouwen. Mensen die een veilige plek willen bieden en die blijven als anderen weer vertrekken. Maar dit vertrouwen moet ook op een andere vorm van vertrouwen gestoeld zijn: het vertrouwen op God. In onze kapel wordt dat voor mij duidelijk. Daar komen wij samen, hoe verschillend wij ook zijn. De kapel is de ruimte voor dat wat menselijke handen niet kunnen doen. Waar het niets uitmaakt wie we zijn, of we nu maatschappelijk werker zijn of dat ons leven chaos is geworden. Het vertrouwen op God en

onze hoop die wij in de kapeldiensten laten zien, is dat waar voor mij onze hulp begint en misschien ook waar zij eindigt. We helpen uit een christelijk mensbeeld en verstaan van het leven. Maar vaak voelen we ons hulpeloos en dan kunnen wij dat voor God brengen en op zijn steun hopen. En ook voor wie die niet geloven of geen relatie met de kerk of God hebben zelf is er ruimte. Daarom vind ik onze voorbeden zo mooi. Omdat er een vaste plek is om de namen van mensen te noemen die ons lief zijn. En ik geloof dat dat het enige moment van de kapel is waar zonder uitzondering alle mensen bereikt worden.

Het tweede is voor mij “den Weg zum Leben”. Wij zijn samen op weg. Soms zijn de wegen makkelijk en soms zijn ze moeilijk. Bijvoorbeeld naar het ontbijt... dan is de weg soms echt heel moeilijk. Maar dat maakt deze plek authentiek. Soms zijn wegen hier ook verwarrend. Ik ben niet alleen iemands maatschappelijk werker, maar ook zijn of haar huisgenoot. Dat betekent dat we op onze weg samen stappen zetten, vooruit, maar ook achteruit. Ik ben blij dat er hier ook ruimte en tijd is om stappen terug te doen als dat nodig is. En het laatste deel is “Freude in Fülle”. Dat is nauw verbonden met vreugde-vol-leven. Vreugde is in het leven op Oudezijds 100 vaak te ervaren. De geboorte van een kindje, een verjaardag, een feestje hier, een feestje daar. Er wordt veel gelachen, ook bij het ontbijt, en vaak doen we leuke dingen samen en niet alleen de afwas. En ook als ik een slechte dag heb, zijn er momenten die me het slechte doen vergeten. We leven hier niet alleen en dus delen we ook de vreugde. Dat wij allemaal verschillend zijn en ook verschillende culturele achtergronden hebben, doet daar niets vanaf. Ook dat brengt vreugde en leven in dit volle huis.’

door zvr Rosaliene Israël sg

In gesprek met Dennis van Solkema

Dennis van Solkema woonde tijdens het seizoen 2013-2014 bij Oudezijds 100. Hij vergelijkt de gemeenschap graag met een dorpje of een grote familie. Dennis vindt geluk in kleine dingen: het ochtendgebed in de kapel, spelende kinderen, een gezellige maaltijd.

Wie ben je?

‘Mijn naam is Dennis van Solkema, ik ben geboren in Leiden en opgegroeid in Bussum. Ik heb drie zussen en een moeder en ben zeven keer oom. Mijn vader is helaas al zo’n vijftien jaar geleden overleden. Op dit moment woon ik ongeveer tien jaar in Amsterdam, daarvoor woonde ik voor mijn studie in Groningen, Haarlem en Heerenveen. Ik heb een fijne sport-achtergrond, van rugby tot surfen en van handbal tot fitness. Ik heb ook dingen met theater gedaan en ben daar sinds kort ook weer mee bezig.’

Je was mee met het Kerstkamp in Friesland. Hoe zag die week eruit? Wat vond je ervan?

‘Ik was inderdaad voor het eerst mee op kerstkamp, iedereen die al eens mee is geweest van Oudezijds 100 weet dat het hele bijzondere,

gezellige en fijne dagen zijn, zo ook dit jaar! Met een groepje van ongeveer twintig man verbleven wij in het buitencentrum van de gemeenschap in Friesland. Behalve het rond de open haard zitten kletsen en samen gezellig eten, hadden we elke dag wel een activiteit of uitstapje. Zo zijn we gaan bowlen, is ponypark Slagharen bezocht, hebben we een middagje gezwommen en zijn we een dagje naar Groningen geweest (waar ik de anderen nog een korte rondleiding kon geven door de stad van mijn studententijd). Op zondag gingen we uiteen naar verschillende kerken. En verder hebben we erg veel spelletjes gedaan. Ik heb bijvoorbeeld goede herinneringen aan het zeer geslaagde en uiterst serieus uitgevoerde ‘engelspel’: een gezellige en waardige variant van ‘secret Santa’.

Het jaarthema van Oudezijds 100 is *Spe gaudentes: vreugde-vol-leven*. Waar word jij blij van?

‘Van de spreuk: ‘You don’t have to have it all figured out to move forward’ word ik vrolijk. Zo kan ik wel geluk vinden in simpele dingen: de dag beginnen met een ochtendgebed in de kapel bijvoorbeeld. Ook de kinderen die er hier op Oudezijds 100 zijn, maken me blij. Soms haal ik ze op van school, heel gezellig. Ik vind het gewoon erg leuk om anderen te kunnen helpen.’

door Lobke Timmerman tg

**“De gemeenschap is net
een dorpje of familie”**

© Pieter P.

**“Mijn grootvader had het
vast heel fijn gevonden als
hij wist wat ik nu doe.”**

In gesprek met Roline van Pelser

Roline van Pelser is al jarenlang receptionist op Kruispost. Samen met haar man Bob Witsenburg, die er als arts werkzaam is, neemt ze wekelijks een avond voor haar rekening.

Kun je iets vertellen over jouw achtergrond?

‘Van huis uit waren mijn moeder en ik bij een geloofsgemeenschap, het Lectorium Rosicrucianum. Het gemeenschapsgevoel dat ik aantref bij Oudezijds 100 komt mij daarom bekend voor. Een plek zijn in de wereld waar je je geborgen kunt voelen, maar waar je onderling ook zeker je lessen hebt te leren en van waaruit je je werk in de wereld doet.

Op mijn drieëndertigste ben ik bij deze gemeenschap weg gegaan om mijn eigen levensweg te vervolgen. Op mijn vijfendertigste ben ik bij Bob Witsenburg in zijn huisartsenpraktijk als assistente gaan werken en op mijn zevenendertigste heb ik toen de opleiding hiervoor gevolgd.’

Hoe ben je in contact gekomen met Kruispost?

‘Door Bob ben ik in aanraking gekomen met de Kruispost, hij werkte hier al twee jaar voordat we er samen gingen werken. We proberen hier iedere week een avond te werken, hij als arts en ik als receptionist. Ik ontvang de patiënten, vraag of zij hun naam willen noteren en of ze al vaker zijn geweest. Daarna schrijf ik ze in en leg ik de kaart voor de arts klaar. Als de arts vragen heeft, probeer ik deze uit te zoeken.’

Wat maakt vrijwilligerswerk doen op Kruispost voor jou bijzonder?

‘Ik heb niet bewust gekozen om vrijwilliger te worden bij de Kruispost, maar ben wel erg blij dat ik het werk kan doen. Mijn grootvader was vroeger ook lid van de Johanniter Orde (die vanaf het allereerste begin bij Kruispost betrokken is, red.) en had het vast heel fijn gevonden als hij wist wat ik nu doe. De plek is voor mij heel bijzonder omdat zo’n idealis-

tische gemeenschap gevestigd is op de rand van de samenleving, maar midden in de stad.’

Het jaar thema bij de Oudezijds100 is ‘opgewekt vieren’, wat betekent dat voor jou?

‘Ik denk dat we juist, ondanks het verslechterende beleid voor asielzoekers, dankbaar mogen zijn dat er zo’n plek is als Kruispost.’

door zr Rosaliene Israël sg

Impressie 60 jaar Oudezijds 100

“Het was erg bijzonder te zien hoeveel mensen van verschillende leeftijden met veel plezier samen feest verden.”

Cordula Heers dg

“Het was heel leuk om op de schuit in de gracht te spelen en van de ene kant naar de andere kant van de straat te rennen! Luisteren naar het Antoniuskoor, met ouders van de kinderen van onze school, was ook heel leuk. Het mooiste vond ik het zeskamp!”

Lize Mulder (zeven jaar)

“Ik was verantwoordelijk voor de opbouw, aankleding en beveiliging van het feest op de Achterburgwal buiten. Zo sloten we de gracht voor auto's af, en probeerden we te zorgen dat niet teveel toeristen door het feest heen liepen. De gracht was daardoor, afgezien van ons feest, bijna uitgestorven.”

br Sjoerd Mulders g

“Een van de mooiste momenten was ook dat Unice aan het eind van het feest moe was, maar nog steeds niet kon stoppen met swingen en dus zittend verder danste!”

Jurjen de Bruijne dg

In gesprek met Matthijs Meijer

Matthijs Meijer maakte enige jaren deel uit van de woongemeenschap van Oudezijds 100. Hij helpt nog steeds af en toe in de technische dienst van Oudezijds 100 en heeft in menig huis de elektriciteit aangelegd.

Wie ben jij?

‘Ik ben Matthijs, ben opgegroeid in het mooie en rustige Zeeuws Vlaanderen. Voor mijn studie ben ik verhuisd naar Eindhoven, waar ik in contact kwam met het studentenleven. Gezellige tijd was dat! Nadat ik de studie had afgerond ben ik voor een jaar de wereld rond gaan reizen. Na het reizen vond ik werk bij een Elektrotechnisch bedrijf in Rotterdam. Na daar twee jaar gewerkt te hebben besloot ik om een jaar vrijwilligerswerk te doen in een christelijk hostel ‘Shelter’ in Amsterdam en Israël.’

Hoe ben je op Oudezijds 100 gekomen?

‘Nou, in de Shelter had ik een collega die toen ook in de gemeenschap woonde en erg actief was op muzikaal gebied. Ik kwam toen regelmatig naar muziekavonden die hij organiseerde. In diezelfde periode werden er schoonmakers van de Shelter gedoopt in

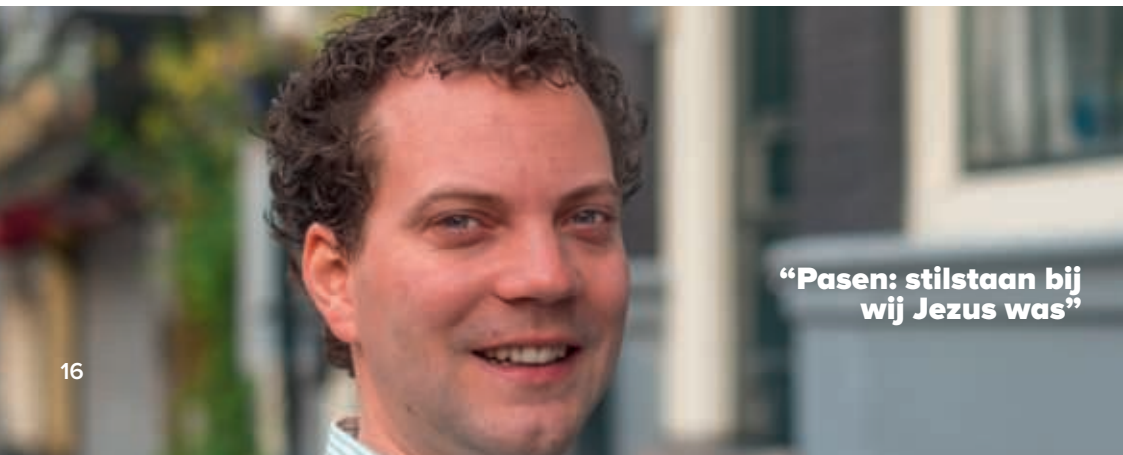
de kapel van Oudezijds 100. Ik vond het erg bijzonder dat er zo’n stil en rustgevend plekje was te vinden in het drukste gedeelte van Amsterdam. Toen ben ik ook af en toe kapeldiensten gaan bezoeken.’

Wat betekent het voor jou om deel uit te maken van de gemeenschap?

‘Ik vind het heel fijn om tussen de mensen te zijn en desnoods te helpen, mij opsluiten op mijn kamertje is niets voor mij. Dit is dan ook een mooie combi waarbij je de gezelligheid kan vinden in de gemeenschappelijke ruimtes en tevens mensen kan dienen met je talenten die je hebt gekregen.’

Je was deel van het weekendteam voor Pasen. Hoe heb je Pasen gevierd op Oudezijds 100?

‘Pasen heeft mij een hele andere dimensie gegeven bij de leefgemeenschap. Voorheen ging ik alleen op eerste paasdag naar de kerk en stond er verder niet echt bij stil. In de leefgemeenschap stond ik voor het eerst stil bij de veertigdagentijd. Dit is een tijd van bezinning en vasten en die kan iedereen op zijn eigen manier invullen. In de gemeenschap komt dit terug in de kapeldiensten en tijdens het eten vasten we van vlees, toetjes en wordt er niet gepraat aan tafel. Maar nu terug naar je vraag, de dagen voor Pasen word hier naar Jezus opstanding toegeleefd. Het begint met de kruisiging van Jezus, vervolgens de periode

**“Pasen: stilstaan bij
wij Jezus was”**

dat Jezus was gestorven en dan de opstanding. Ieder gedeelte werd verwerkt in een kapel-dienst, zo waren er soms vier diensten op een dag. Tijdens de diensten werd er een meditatie gegeven en kon je je verplaatsen in het personage van een discipel. Wat zou jij doen, hoe zou jij reageren als je Jezus aan het kruis ziet hangen? In de nacht naar Eerste Paasdag toe was er de mogelijkheid om de nacht te waken bij het graf van Jezus. Vervolgens werd voor zonsopkomst de liturgie weer vervolgd in een feestelijke dienst, want de Heer is nu opgestaan! Het was allemaal heel mooi liturgisch opgezet waardoor Pasen echt leeft.’

Wat maakt Pasen vieren op Oudezijds 100 voor jou bijzonder?

‘Het is bijzonder dat je met z’n allen stil staat in deze lijdenstijd die Jezus heeft doorgebracht. Tevens zet het je extra stil bij wat voor persoon Jezus was. Er was ook wekelijks

een bijeenkomst waarbij er dieper op werd ingegaan, persoonlijk vond ik de eerste avond het indrukwekkendst. Je kon op een stuk hout iets schrijven wat je aan het kruis zou willen nagelen, vervolgens kon je een ander latje boven op deze tekst leggen zodat je een kruis kreeg en werden al deze kruizen vervolgens weer aan elkaar genageld.’

Het jaarthema van Oudezijds 100 is Spe gaudentes: vreugde-vol-leven. Waar word jij blij van?

‘Ik moet zeggen dat ik echt vreugdevol leefde tijdens mijn wereldreis. Wat was het heerlijk om die vrijheid te hebben, doen en gaan waar je wil. Ik werd helemaal blij van de gesprekken over Jezus die ik soms had op deze reis. Ik merk wel dat, nu ik weer terug ben in Nederland, het allemaal wat lastiger lijkt dan toen.’

door zr Dorothea Mulder sg

In gesprek met Spyros Kypraios

Spyros Kypraios komt uit Griekenland en was tijdens het seizoen 2013-2014 diaconaal jaarder bij Oudezijds 100. Hij vertelt hoe het voor hem was om op Oudezijds 100 te wonen met zoveel verschillende mensen.

Who are you? Please introduce yourself briefly

'Hello my name is Spyros Kypraios, I am 29 years old and I was born and grown up in Ermioni which is a small village located in Southern Greece. My parents have a farm on which I was raised until the age of 15 till I moved to Athens to continue school and

studies. Finally I stayed for 13 years since I decided to have my gap year, or the crisis made the decision for me.'

How did you get to know Oudezijds 100?

'After spending lots of hours searching for projects all over Europe through European Volunteer Service, I found the Oudezijds 100. A Christian community in the center of Amsterdam helping people to find their ways. Because of this description living in the community seemed a real challenge that I wanted to face.'

What were your main activities as a volunteer in the community?

'In my opinion tasks in the community were split in two categories. The practical tasks

that I had, like my main responsibility which was to maintain the kitchen in a functional level, keep it clean, organize the logistics of the basic needs for all the meals and also cooking for the people of the community. I was also helping our technician John to his work, repairing whatever was needed. But except for the practical tasks there were also the 'living' ones. These tasks were in my opinion more important than everything else. Living in the same house with other people made me share my life in a new way. Exchanging advices, experiences, feelings is exactly what turns this project into a living community.'

What were the most important experiences during your stay here with us?

'This is difficult because every small experience has a lesson for me, so important is the whole project. But if I want to mention something it will be, when a guy came to my room to thank me for what he learned during his stay with me, describing things of my personality that I had never thought about, that helped him to take strength. This is something unpayable that helps us to get to know ourselves a little bit more.'

door zr Rosaliene Israël sg

**"Sharing your life on a level
that you never had the chance
to do before"**

In gesprek met **Claudia Sträter**

Claudia Sträter is één van de vaste koks van de gemeenschap. Om de week kookt ze voor ons de heerlijkste maaltijden.

Wie ben je, waar kom je vandaan?

‘Ik ben geboren in Hilversum, in 1952. Ingeschreven in het geboorteregister als ‘Claudia Straeter’. Eigenlijk moet dat een ‘a’ met een umlaut zijn. Ik ben opgegroeid in een gezin van vier kinderen, met twee zusjes en een broer.’

Hoe ben je aanraking gekomen met Oudezijds 100?

‘Ik ben in contact gekomen met de Oudezijds door Francois Six. Hij vroeg mij jaren geleden (vijf of zes jaar geleden, precies weet ik het niet meer) om een avond voor het bestuur (bij een vergadering) en de bewoners te koken. Ik was toen nog druk met mijn cateringbedrijf, dus was ik ingericht op koken voor veel mensen.’

Wat draag je nu bij in het gemeenschapsleven?

‘Sinds 2011 kook ik iedere tweede en vierde donderdag van de maand. Ik bereid alles thuis voor. Neem de trein en de OV-fiets, tassen aan het stuur en na aankomst zorg ik dat alles klaar staat en de tafel gedekt is, zodat we om 18.00 uur aan tafel kunnen.’

Wat is de grootste uitdaging in het koken bij Oudezijds 100?

‘Het is een klein budget, maar meestal red ik het wel. Ik stop wel eens wat extra’s uit mijn eigen keuken erbij. Maar dat is prima. Ik probeer variatie aan te brengen. Ook in de toetjes. Ik doe het met plezier.’

Wat betekent Oudezijds 100 voor jou?

‘De Oudezijds is voor mij een bijzonder huis en thuis, waar zoveel mensen - jong en oud, komend uit verschillende achtergronden en situaties - samenkomen en stilstaan bij elkaar en met elkaar. Een rustpunt in een ‘woelig’ stukje Amsterdam.’

Het thema is opgewekt vieren, hoe ziet een feestmaal er bij jou uit?

‘Een feestmaal is vooral niet te copieus. Als voorgerecht kies ik voor gemengde groene sla met avocado, pijnboompitjes, vinaigrette en knapperig stokbrood. Daarna een klein glaasje soep, bijvoorbeeld licht gebonden kippensoep. Als hoofdgerecht varkensfricandeau met mosterd-roomsaus, zelf gemaakte puree en haricots verts. En dan als dessert een appeltaartje (warm) met koude vanillesaus. Heerlijk!’

door zr Dorothea Mulder sg

**“Het is een klein budget,
maar meestal red ik het wel.”**

In gesprek met Joël de Bruijn

Joël de Bruijn, zoon van communityleden Leo en Albertine, woont al zijn hele leven in de gemeente. We vroegen hem naar zijn ervaringen.

Wie ben je?

‘Ik ben Joël de Bruijn, veertien jaar en zoon van zr Albertine en br Leo. Ik heb twee oudere zussen en een oudere broer en een jonger zusje en broertje. We wonen op Oudezijds 100. Ik zit in Havo 3 in Amsterdam-Noord. Als ik geen school of huiswerk heb, doe ik een computer-spelletje of kijk ik televisie of bak ik een cake. Ik zit ook graag in de Kajuit met mensen te kletsen.’

Wat betekent het voor jou om deel uit te maken van de gemeente?

‘Ik vind het leuk en gezellig om op 100 te wonen! Er zijn altijd mensen om je heen en er is altijd iemand om mee te praten, mensen die je met je huiswerk kunnen helpen. In het weekend kun je leuke dingen doen met het weekendteam. Verder heb ik ook wat taken in de gemeente: op dinsdagmiddag doe ik de crèche samen met onze diakonaal jaarders en ik werk mee aan ‘De 100-praatjes’, het interne blaadje van Oudezijds 100.’

Wat is er minder leuk aan het leven in de gemeente?

‘Soms is het wel eens lastig dat er steeds weer nieuwe mensen komen en dat je je dan weer moet voorstellen enzo. Daar heb ik niet altijd zin in. En als er mensen zijn die je niet zo

“Op Oudezijds 100 zijn ze goed in feestjes vieren”

liggen, moet je wel altijd aardig doen. Ook is de afwas heel groot als je met zo veel mensen eet!’

Je deed mee met het gemeenschapsweekend in september 2014. Hoe zag dat weekend eruit?

‘We bleven dit keer in Amsterdam. In kleine groepjes hebben we bij verschillende mensen van de gemeenschap ontbeten, dat is altijd leuk. Er waren veel workshops georganiseerd, zo gaf ik zelf een workshop neuzen herkennen. Mensen moesten neuzen van gemeenschapsleden herkennen van foto’s, toch nog best moeilijk en grappig om te doen. Verder konden mensen leren ganzen villen, bekers maken, taart bakken, er was een workshop fotografie en iemand gaf les in qigong. ’s Avonds werd er gedanst en deden we spelletjes, zoals ‘weervolven’. Leuk om te ontdekken hoe goed of slecht mensen kunnen liegen! Op zondag gingen we met de hele

gemeenschap naar de Oude Kerk. Daarna was het prachtig weer en gingen we naar het park om spelletjes te doen en te barbecueën.’

Het jaarthema van Oudezijds 100 is ‘Opgewekt vieren’. Waar denk jij dan aan?

‘Bij opgewekt denk ik aan mensen die blij zijn, bijvoorbeeld op Oudezijds 100. Mensen zijn hier wel eens boos, maar dat duurt nooit lang. Bij vieren denk ik aan de vlaggetjes die ik op moet hangen als er gemeenschapsleden jarig zijn. Dat is best vaak! Op Oudezijds 100 zijn ze goed in feestjes vieren, voor verjaardagen, Kerst, Pasen en het Sint Jansfeest. Na vijftig jaar weet je wel hoe je een feestje met veel mensen moet organiseren!’

door Lobke Timmerman tg

In gesprek met **Linda van Dijk**

Linda van Dijk woonde van 2010 tot 2012 in de gemeenschap. Ze kwam via de OpStap op Oudezijds 100 terecht. Inmiddels is ze als receptioniste op de woensdagochtend weer een vertrouwd gezicht in de gemeenschap.

Wie ben je, waar kom je vandaan?

‘Ik ben Linda, vijftig jaar, kom uit Amsterdam en heb een zoon en drie kleinkinderen. Mijn hobby’s zijn zwemmen, lezen en receptie doen.’

Hoe ben je bij Oudezijds 100 terecht gekomen?

‘Ik had geen inschrijfadres en had er wel een nodig voor het aanvragen van een uitkering. Zonder inschrijfadres kun je niets. Via het maatschappelijk werk op Oudezijds 100 heb ik toen opvang gevonden. Daarnaast kreeg ik hulp bij het op orde krijgen van mijn financiën. In 2010 kwam ik hier wonen en ik heb hier toen twee jaar gewoond. Maria was mijn maatschappelijk werker.’

Hoe vond je het wonen bij Oudezijds 100?

‘Het was eerst erg wennen aan de regels. Ik woonde in het Vaderhuis met een leuke groep mensen. Het was gezellig. Ik heb veel hulp gekregen die ik nodig had. Het leven in een gemeenschap is apart. Je bent continu met

anderen. Je leert elkaar goed kennen. Ik ben graag op mezelf, maar met dertig mensen afwassen is wel leuk. Toen ik naar begeleid wonen ging, was ik erg blij dat ik een plek voor mezelf had, maar terugkomen voor taken in huis, was dan ook als een warm bad. Heel fijn om mensen weer te zien.'

Wat heeft de gemeenschap je gegeven?

'Ik ben voor veel dingen dankbaar. Het heeft me geholpen om problemen samen op te lossen. Altijd is er wel iemand die met je wil praten. Ik heb opvang gekregen, een dak boven mijn hoofd. Oudezijds 100 is voor mij een tweede thuis, waar ik altijd terecht kan. Ik ben dankbaar dat mijn leven nu weer op de rails is en dat ik een eigen huis heb. De opvang hier is goed. Ik denk dat mensen zich dat niet

altijd realiseren. Wees blij met een dak boven je hoofd en wees dankbaar voor wat je hier krijgt.'

Hoe is je contact nu met de gemeenschap?

'Ik doe nu elke woensdagochtend receptie. Het is fijn om hier binnen te komen, alsof ik weer thuiskom. Het is gezellig om met mensen te praten. Het is ook interessant om de verhalen van de daklozen te horen.'

Het jaarthema is opgewerkt vieren, wat is jouw associatie daarbij?

'Opgewektheid zit in jezelf en in je contact met anderen. Ik vind het leuk om hier te zijn, daar word ik opgewekt van. Dat vier ik elke week.'

door zvr Dorothea Mulder sg

“Oudezijds 100 is voor mij een tweede thuis”

Hier ben ik

Het gebeurde zeker wel vijftig jaar geleden. Daar stond ze: een schattig Indisch meisje in een mooi wit jurkje met een bosje witte bloemetjes in de hand. Daar was ze, maar wie was ze? Waarom gaf ze me die witte bloemen? ‘U redde mijn leven,’ zei ze ter verduidelijking. Ik had geen flauw idee waar ze het over had. Ze keek me stralend aan en langzaam begon het me te dagen. Hoe heette ze ook weer, en de luxe schepen uit Indonesië of was het nog Indië? Schepen vol met vluchtelingen of waren het landgenoten, die al hun hoop op het moederland vestigden. Zij dachten het laatste, maar waren veelal het eerste en hadden de grootste moeite in ons land het hoofd boven water te houden, gingen sociaal ten onder. Zo verging het ook een jonge Indische vrouw, die ik elke morgen van of naar ‘haar’ raam zag gaan. Op den duur zeg je dan elkaar gedag, al heb je geen flauw idee wie de ander is. Ze was zichtbaar zwanger. Wat moest er van zo’n baby terechtkomen? Wáár moest het terechtkomen? Hoe kon zo’n kind geboren worden? In die dagen was mijn spreekkamer bij het raam van het souterrain, niet alleen voor de geestelijke verzorging, maar voor allerhande vragen, onder andere EHBO. Dit bij gebrek aan beter, toen het Binnengasthuis (het oude universitaire ziekenhuis) gesloten was en er nog geen Kruispost was. De ‘nieuwe Nederlanders’ vonden het geen bezwaar om naar de dominee te gaan met medische problemen.

Toch van dezelfde school als de dokter? Er stond in mijn bureau dus een EHBO-mandje en enkele kruiden voor eenvoudige zaken. Mijn zendingsopleiding was best praktisch geweest! Maar ik keek uit naar een ‘Kruispost’ van kundiger medische hulpverlening. Ik keek naar het kleine meisje in de deur. Er was een staking geweest, herinnerde ik mij, geen auto kon erdoor om de Achterburgwal te bereiken. En zo was iemand, een man meen ik, mij komen halen (vanwege diezelfde school), want een kindje was geboren, maar wat nu? Het zou wel dood zijn. Ik rende met hem mee, mandje voor schrammen en de sneden mee. Op twee hoog achter lag de vrouw met tussen haar benen een kleurloze baby. Geen filosofieën over wel of niet mogen, wat dan ook! Ik wist maar één ding: ‘Leven zal je!’ Ik denk niet dat ooit een baby zo primitief tot leven is gekomen als deze. Zo’n oude zendingsopleiding was zo gek nog niet. Afgeknipt met een (uitgekookt) nagelschaartje, afgebonden met een uitgekookt gaasje, kindje op de kop bijgebracht, neusje ‘mond op mond’ schoon gezogen, flessen en doeken gebruikt als kruik, tegen mijn warme lijf gehouden, kreeg ze langzaam kleur. Ja, ik wist het, alles wat ik als leek deed, was verboden, maar ik wist boven alles: ‘Leven zal je’. Toen de dokter eindelijk kwam, lag ze in een doos, omgebouwd tot wiegje, snurkte nog een beetje, maar ze leefde! En daar stond ze nu vijf jaar later. ‘Jij was daar en nu ben ik hier,’ zei ze.

sr Georgine Boiten-De Rieu sg

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A

